

Lejere Boliger eller til at skaffe dem Boliger til en Pris, der staar i et skævt Forhold til det hele Prisniveau. Derfor vil jeg gentage, at jeg staar paa mit gamle Standpunkt: jeg ønsker, hvis man skal fortsætte med Statstilskud til Boligbyggeri, at dette da staar i Forhold til Lejlighedernes Antal og til Arealet, med den Begrænsning som udgøres af 3-Værelses Lejligheder.

Jeg har heller ikke kritiseret Forretningsgangen i Indenrigsministeriet. Jeg maa først sige, at hele den Ordning jo er skabt, før den nuværende Indenrigsminister overtog sit Embede; men jeg har end ikke tænkt paa det, der skete oprindeligt. Jeg har villet henvise til, at med den Forretningsgang, der har været hidtil, har det ikke kunnet være anderledes, end at Sagerne i høj Grad sinkedes. Selv om man fremmede dem nok saa hurtigt i Ministeriet, skulde de blive forsinket. Der skal jo nemlig udarbejdes Tegninger og Finansierungsplaner, indhentes Tilbud og mange Oplysninger, som i store Pakker skal sendes gennem de forskellige Amter til Ministeriet og gennemgaas af en Arkitekt. Alt dette tager Tid, og Forholdet har i Virkeligheden været det, at man har maattet begynde paa og i mange Tilfælde fuldføre en Bygning, inden man havde Meddelelse om, at der kunde ventes Statstilskud eller Statslaan. Jeg er ikke i Tvivl om, at naar der er Tale om Statslaan, maa Staten have en vis Kontrol med Opførelsen, men jeg synes ikke, det samme kan siges, naar der kun er Tale om Statstilskud. Det kan være meget paaskønnelsesværdigt af det høje Indenrigsministerium, at det holder en Arkitekt til at være Raadgiver om, hvordan en Façadetegning skal laves i Provinserne, eller om, hvorledes Forholdene bedst kan indrettes, navnlig, hvis han kan give Raad om, hvorledes det kan gøres billigt. Men er det nu ogsaa sikkert, at de Raad, der her gives, medfører praktiske Forbedringer eller større Skønhed af Bygningen? Jeg mener, man maa ikke lade sig forlede til at tro det. Forholdet er nemlig det, at naar den, der bygger, her inde fra faar en Skrivelse om, at hans Ejendom skal indrettes paa den og den Maade, med den og den Façade og med de og de Lejligheder, saa er han, hvis han vil have Statstilskud, eventuelt Statslaan, nødt til at tage Hensyn dertil og bøje sig derfor, men deraf følger ingenlunde, at det er For-

bedringer. Naturligvis er det Forbedringer i den paagældende Arkitekts Øjne, men der kan jo være en anden Arkitekt, som har en anden Mening, og den byggende kan ogsaa mene, at det, han oprindeligt vilde lave, egentlig var lige saa godt. Jeg synes ikke, Staten kan have nogen Interesse i, hvordan Façaden kommer til at se ud, eller om Lejlighederne bliver saadan eller saadan. Det, der har Interesse for det offentlige, er, at der bliver tilvejebragt de nødvendige Boliger.

Maa jeg til Slut angaaende de private Forhandlinger, der har været ført i Ministeriet, sige, at derom ved den højtærede Indenrigsminister selvfølgelig meget bedre Besked end jeg; jeg har derfor ikke indladt mig synderligt paa en Bedømmelse af, hvad det var, man tænkte paa. Jeg har kun sagt i Almindelighed, at hvis man vilde lave, som man almindelig tror, noget med en Boligskat, kan jeg dele de Betæneligheder, som er kommet frem fra anden Side, idet det er min Mening, at man derved vil standse det private Byggeri her i Landet, og saa maa Staten tage den Konsekvens, som deraf følger: at det er Samfundet, der maa skaffe Boliger, og det bliver baade dyrt og vanskeligt.

C. F. Sørensen: I de Bemærkninger, jeg før tillod mig at gøre, henstillede jeg til det ærede 8de Medlem for 5te Kredts (Johannes Jensen) at stille Forslag om Udvalg, inden Forhandlingerne sluttede. Det har det ærede Medlem ikke gjort, og det er altsaa Udtryk for, at Flertalspartierne ikke ønsker denne Sag behandlet i et Udvalg. Jeg ved meget vel, at jeg som Medlem af Tinget har Ret til at foreslaa Udvalg. Naar jeg ikke agter at benytte denne Ret, er det, fordi jeg betragter det som haabløst, og at gaa ind til et Arbejde, der paa Forhaand maa betragtes som haabløst, nærer jeg og min Gruppe intet Ønske om. Jeg har saa meget mindre Lyst dertil, som den ærede Indenrigsminister jo udtalte, at mine Bemærkninger ikke havde røkket hans Mening paa noget Punkt. Naar jeg ved de indtrængende Bemærkninger, jeg tillod mig at fremsætte, ikke paa noget Punkt har formaaet at rokke den højtærede Indenrigsministers Opfattelse, kan jeg heller ikke have formaaet at rokke ved Følelserne i